

[Alfred Jensen.]

ningerne i al almindelighed. Prisstigningerne er jo mere eller mindre en følge af den amerikanske kolde krig og den forcerede oprustning i Atlantstaterne. Jeg er ikke i besiddelse af eksakt talmateriale, der godtgør, hvor stor prisstigningen har været, siden lønninger og indtægter sidst blev reguleret, men jeg ved, at der daglig er prisstigninger på de mest elementære livsfor nødenheder, prisstigninger af et sådant omfang, at spørgsmålet optager alle diskussionerne på arbejdspladsen, hvor man mødes på gaden, hvor folk kommer sammen til selskab og ikke mindst imellem mand og kone, af den simple grund, at husholdningspengene ikke strækker til. De strækker ikke til overfor de prisstigninger, som har fundet sted. Jeg har som sagt ikke noget talmateriale og ved derfor ikke nøjagtigt, hvor meget de andrager. Jeg har set beregninger, af hvilke det fremgår, at det drejer sig om prisstigninger på pristalsbudgettet på ca. 200 kr. Jeg ved ikke, hvor stærkt disse prisstigninger vil komme til udtryk i oktoberpristallet — jeg har min store tvivl angående det pristal, det har aldrig været korrekt, og det er ikke blevet det, efter at man er gået fra det lille budget af 1942 over til et større på over 10 000 kr. i 1949 —, men jeg ved, at selvom samtlige 200 kr. skulle komme til udtryk i oktoberpristallet, vil landets aldersrentemodtagere, landets invaliderentemodtagere, tjenestemænd og arbejdere ikke få dækning for disse prisstigninger det første halve år, arbejderne ikke før til marts og tjenestemændene og alders- og invaliderentemodtagere ikke før til april, og det vil sige, at disse store grupper af vort lands befolkning skal bære disse prisstigninger uden at få nogen som helst dækning. Det tæller alt sammen med til de byrder, der lægges på den arbejdende befolkning, og derfor burde regering og alle de, der har været ude at afgive løfter til vælgerne, i stedet for at komme med nye skatter komme med forslag om at hjælpe den del af befolkningen, der vander sig under prisstigningen. Man burde have stillet forslag, som gav dækning for de tab, som disse brede lag af befolkningen har lidt her i efterårsmånederne, men det har man ikke gjort, tværtimod, man kommer og foreslår ekstra skatter.

Jeg ser nok, at socialministeren har stillet forslag om, at de gamle skal have en lille smule dækning, nemlig for den prisstigning, der har fundet sted fra januar til april, men efterårets prisstigninger har man ikke tænkt på, dem skal der ikke gives erstatning for. Det skal se så flot ud, men i

virkeligheden giver man jo ikke dækning for det, som virkelig er udgiftsstigningen for disse mange hundredtusind mennesker. Dertil kommer, at de gamle og invaliderne vel kan regne med, at den dag, da socialdemokraternes forslag bliver en realitet og pengene skal udbetales, får de en skattebillet sendt samtidig. Således vil det i hvert fald blive, hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft får sin kongstanke realiseret om, at selv den fattige enkes skærv skal inddrages.

Nej, jeg tror, man skal gøre sig klart, at det er ikke skatteforhøjelser, der er brug for, men skattelettelser, og at den smule lettelse, der gennemførtes i dette forår, da udskrivningsloven blev gennemført, aldeles ikke er tilstrækkelig, og at det er fuldkommen urimeligt i en situation som den, vi befinder os i, at komme med nye skatter, når man ved, at der er 400 mill. kr. i overskud. Så tag da pengene deraf i stedet for at udskrive nye skatter! Befolkningen er belastet hårdt nok i forvejen.

Ja, vi er tilhængere af parolen om, at de rige skal betale. Derfor har mit parti indtaget den stilling, som det har i denne sag, og jeg har med interesse hørt adskillige af socialdemokratiets kandidater udtale sig meget stærkt på den linie under valgkampen. Jeg vil håbe, at medlemmerne af den socialdemokratiske gruppe vil erindre, hvad de sagde til vælgerne, og at de, når vi endelig skal stemme om, hvorvidt de rige skal betale, eller de skal være fri, vil erindre sig det indtryk, deres taler gjorde på vælgerne, tænke over, hvad de vælgere egentlig forestillede sig, der gav tilslutning til talen om, at de rige skal betale, ved at de stemte på liste A. Jeg vil udtrykke ønsket om, at vi for en gangs skyld får at se, at der i den ensrettede socialdemokratiske gruppe er medlemmer, der fortsat står fast på parolen: de rige skal betale. Vis for en gangs skyld, at I ikke er ensrettede, at I virkelig føler med de vælgere, de mange hundredtusind arbejdervælgere, der ikke ønsker en sådan ændring, en sådan slettelse af 10 000 kr.s skellet, ja, ikke engang ønsker en flytning af det bare nogle få tusind kr. ned. Jeg håber det og ønsker det og vil opfordre til, at noget sådant må ske. Jeg har dog ikke meget håb om det.

Jeg vil sige til de ærede socialdemokratiske medlemmer, at man kan naturligtvis vende sig imod det, der blev sagt og lovet vælgerne, det kan man gøre, og man kan optræde som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og sige, at nu skal de største byrder lægges på dem, der bedst